

hvilket Andet eller Mere Regjeringen skulde have gjort for at sikre sig Opfyldelsen — saa havde det været en anden Sag. Alt, hvad der havde staaet tilbage at gjøre, maatte altsaa have været gjort af Medkontrahenten; men der er ingen Mulighed for at sikre sig, at en Medkontrahent under alle Forhold opfylder sine Forpligtelser. Man kan tage sine Garantier. Disse Garantier nævner nu Udvalget; det er det Eneste, det nævner, og lige efter at have fremdraget dette ene Moment siger det, at Udvalget erkjender, at under de tilstedeværende Forhold maa den afsluttede Kontrakt anses for heldig for Statskassen. Er der noget Dieblit, hvor det ærede Medlem mere har været i Samklang med disse af ham saa foragtede Kontrakter, end da han med sin egen hoi Haand underkrev disse Linier. Det er Kontrakterne, han nævner; han siger, at de ere ligefrem heldige under de tilstedeværende Forhold, og af dem har det ærede Medlem nævnt Kontraktens § 55, som er den eneste, han har fremdraget, og som er den eneste, der indeholder de Kauteler, Regjeringen havde taget for at sikre sig Opfyldelsen af Kontrakterne.

Bøffen: Da Liden er saa langt fremrykket, skal jeg kun gjøre to korte Bemærkninger, idet jeg for øvrigt her henholder mig til flere af de Udtalelser, vi have hørt om Realiteten. Skjøndt det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) ikke er til Stede, skylder jeg dog at sige, at han har misforstaaet mig, naar han troede, at jeg vilde betegne hans Opfattelse i 1871—72 som ikke oprigtig ment. Derom kan der naturligvis ikke være Tale. Jeg har bestridt hans Opfattelse som urigtig, men ikke som uoprigtig, og derpaa er der en væsentlig Forskjel. Den Modsigelse, jeg har paapeget, fandt Sted mellem de Erklæringer, vi have fra tre forskellige Finantsministre om, hvor vidt de finantsielle Hensyn i 1871—72 vare afgjørende, og jeg har kun henvist til, at Erfaringen har vist, at Reservefonden 2 Maanedere efter den stærke Erklæring fra den daværende Finantsminister, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), ikke alene kunde realiseres, hvad der den Gang blev fordret, men 6½ Mill., saaledes som Statsregnskabet nu udoifer. — Den næste Bemærkning skal angaa det ærede Medlems Erklæring om, at han ikke har sagt, at Indkomstkatten forlangtes til at bygge Jernbaner; han lægger udtryffeligt Vægt paa, at dette har han ikke sagt. Jeg besvyrer ham heller ikke for at have sagt det; men af hans Bemærkninger i Dag fremgaar det tydelig, hvad der den Gang habdes Formodning for, og hvad der nu vides, at der faktisk var en saadan Forbindelse til Stede, at dersom Indkomstkatten den Gang var bleven bevilget, vare Kontrakterne blevene afsluttede om de ydske Jernbaner. Saa vidt tror jeg vi ere komne ved Forhandlingen i Dag. — Den ærede Indenrigsminister fandt min

Stilling besynderlig overfor dette Forhold. Jeg tror dog, at den ligger fuldstændig klar over for det ærede Thing, og jeg er i alt Fald ikke i Stand til at kunne forklare den yderligere, end jeg allerede har gjort. Naar den ærede Minister dog ikke kan forstaa den, kan jeg ikke hjælpe ham. Svad jeg derimod finder besynderligt, er, at den ærede Minister tror at kunne fordre anerkjendt en Fortjeneste af disse Jernbanesager for en Regjering, — jeg mener ikke den nuværende, thi jeg erkjender fuldt, at det egentlige Ansvar ligger længere tilbage — der fra Begyndelsen af har ladet Kontraktafslutningen afhænge af et helt uvedkommende Spørgsmaal, et Skattepørgsmaal, og som, da Bevillingen er givet i 1872—73, lod hele Sommeren glide hen, saaledes at Kontrakterne først bleve sluttede om Efteraaret, og som endelig mener at have fyldestgjort Fordringerne ved overhovedet at have bragt det dertil, at der blev afsluttet Kontrakter om Baner, der skulde være fuldførte til den i Loven fastsatte Tid. Den sidste Opfattelse er kommen stærkt frem her i Dag. Jeg finder det i høi Grad besynderligt, om jeg maa bruge et Udtryk, den ærede Minister har brugt over for mig, at man finder Opgaven løst ved, at man har faaet nogle Folk til at gaa ind paa en Kontrakts Afslutning, naar det, vel at mærke, paa en Maade allerede ved Kontraktens Afslutning er givet, at det for en Del af Banen anerkjendes, at Fristen kan overstrides, og naar Erfaringen for øvrigt viser, at Kontrakten ikke er bleven opfyldt.

Indenrigsministeren: Jeg forundrer mig slet ikke over, at det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, finder det besynderligt, at jeg har kunnet udtale mig paa denne Maade, men det ligger naturligvis deri, at det ærede Medlem i Reglen ikke har Andet at gjøre med disse Sager end at debattere dem her i Thinget for derefter at tage sin Beslutning. Hvis han skulde sætte disse Sager i Scene, som han nu kun debatterer her i Thinget, hvis han vidste og kjendte alt det betydelige Arbejde, der skal gjøres, — Noget, som han ikke har haft at gjøre med — hvis han kjendte alle de Hensyn, der skulde tages for at tilfredsstille de Fordringer, som altid knytte sig til saadanne Anlæg, vilde han erkjende, at der er forbundet et saa betydeligt Arbejde med saadanne Sager, at man maa sige, at her er handlet med særdeles Hurtighed og Energi, netop fordi man satte Pris paa at overholde den Bestemmelse i Loven, at man skulde være færdig til den 1ste Juli 1874. Det er ikke nok, at man staffer Folk, der — som det ærede Medlem udtalte sig — ville paatage sig at bygge Banerne; men det er nok, at Regjeringen staffer paalidelige Entreprenører og staffer Kontrahenter tilstede, som af alle dem, der have beskæftiget sig med disse Forhold — jeg siger overfor det ærede Medlem med Flid ikke, „som forstaa sig derpaa“, — men som have